

8. Sąd naruszył prawo nie uznając, że traktat dotyczący przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej jest wynikiem negocjacji, a zatem nakłada obowiązki i wywołuje skutki prawne zgodnie z przepisami i porządkiem prawnym Unii Europejskiej. W niniejszym wypadku traktat dotyczący przystąpienia zapewnia wnoszącym odwołanie prawo do pracy i utworzenie nowego zawodu, do którego zostali wybrani. W świetle postanowień traktatu wnoszący odwołanie mogli słusznie oczekiwać, że rozpoczną wykonywanie obowiązków, do których zostali powołani, gdyż spełnili uprzednio wszystkie wymagane przesłanki prawne (zdali egzaminy, złożyli rezygnację z poprzednio zajmowanych stanowisk i wyposażyli swe biura).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, Vedran Vidmar i Darko Graf/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 kwietnia 2016 r. przez Vedrana Vidmara i in.

(Sprawa C-240/16 P)

(2016/C 251/15)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Vedran Vidmar, Saša Čaldarević, Irena Glogovšek, Gordana Grancarić, Martina Grgec, Ines Grubišić, Sunčica Horvat Peris, Zlatko Ilak, Mirjana Jelavić, Romuald Kantoci, Svyetlana Klobučar, Ivan Kobaš, Tihana Kušeta Šerić, Damir Lemaić, Željko Ljubičić, Gordana Mahovac, Martina Majcen, Višnja Merdžo, Tomislav Perić, Darko Radić, Damjan Saridžić (przedstawiciel: D. Graf, odwjetnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- Uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, uwzględnienie żądań sformułowanych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji w skardze z dnia 1 lipca 2014 r. i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszących odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.
- Tytułem ewentualnym, uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszących odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionują następujące części zaskarżonego wyroku:

- pkt 40, w którym Sąd uznał, że czynne bezprawne zachowanie instytucji UE stanowi tylko jeden z niezbędnych elementów umożliwiających powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii, zważywszy, iż to stanowisko Sądu jest sprzeczne z art. 340 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 maja 1992 r., Mulder i in./Rada i Komisja, C-104/89 i C-37/90, EU:C:1992:217);
- pkt 47, w którym z naruszeniem art. 36 i załącznika VII do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej zobowiązania podjęte przez Republikę Chorwacji wobec Unii podczas negocjacji dotyczących przystąpienia do Unii, Sąd błędnie nazwał „zasadami”, zważywszy, że niniejsza sprawa nie dotyczy zasad, lecz 11 konkretnych zobowiązań Republiki Chorwacji wobec Unii, które weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r.;

- pkt 48–52, jako że art. 36 i załącznik VII pkt 1 do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r., gdy obowiązywały i miały zastosowanie strategia reformy wymiaru sprawiedliwości Republiki Chorwacji na okres 2011–2015 z dnia 15 grudnia 2010 r. i zmieniony plan działania rządu Republiki Chorwacji z dnia 20 maja 2010 r. dotyczący reformy sądownictwa, a w konsekwencji po uchyleniu tych aktów przez Republikę Chorwacji, co uprzednio wyraźnie Komisja zatwierdziła w pkt 3 szczegółowego sprawozdania monitorującego Republikę Chorwacji z dnia 10 października 2012 r., w którym Komisja nakazała Republice Chorwacji przyjęcie nowego ustawodawstwa w dziedzinie wykonywania orzeczeń sądowych, niezgodnie z ogólnymi zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, zważywszy, że w odniesieniu do wnoszących odwołanie uchylenie tych aktów miało w oczywisty sposób moc wsteczną, ponieważ po dniu 9 grudnia 2012 r. Republika Chorwacji nie przyjęła żadnej nowej strategii dotyczącej reformy sądownictwa, lecz jedynie strategię na rzecz rozwoju systemu sądowniczego w okresie 2013–2018, a zatem ostatnią przyjętą przez Republikę Chorwacji strategią reformy sądownictwa była faktycznie strategia obowiązująca w dniu 9 grudnia 2011 r. (zob. wyrok Trybunału z dnia 30 stycznia 1974 r., *Louwage/Komisja*, 148/73, EU:C:1974:7, pkt 12, 28; wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1998 r., *Embassy Limousines & Services/Parlament*, T-203/96, EU:T:1998:302, pkt 74–88; wyrok z dnia 14 maja 1975 r., *CNTA/Komisja*, 74/74, EU:C:1975:59, pkt 41–44), przy czym należy zaznaczyć, że Sąd twierdząc w pkt 53 zaskarżonego wyroku, iż „nie można wnioskować, że chorwackie władze miały pełną swobodę zmiany strategii reformy sądownictwa 2011–2015 i planu działania 2010. Mając na względzie przepisy aktu dotyczącego przystąpienia, a w szczególności jego art. 36 i załącznik VII do tego aktu, na władzach tych ciążył obowiązek przestrzegania nie tylko zobowiązania nr 1, lecz także wszystkich innych zobowiązań określonych we wspomnianym załączniku”, Sąd potwierdził zasadność zawartego w skardze roszczenia odszkodowawczego;
- pkt 54–57 i 59–63 dotyczących uchybienia przez Komisję Europejską jej obowiązkowi na podstawie art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii do zapewnienia spełnienia ciężącego na Republice Chorwacji zgodnie z załącznikiem VII pkt 3 do aktu dotyczącego przystąpienia zobowiązania do dalszego zwiększania skuteczności wymiaru sprawiedliwości, zważywszy na to, że z załączników do skargi wyraźnie wynika, iż Komisja wprowadziła do tabeli monitorowania za okres od dnia 1 września 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r. błędne informacje przedstawione przez chorwackie ministerstwo sprawiedliwości dotyczące zmniejszenia liczby postępowań spornych i postępowań egzekucyjnych przed chorwackimi sądami rejonowymi i sądami gospodarczymi bez przeprowadzenia żadnej kontroli technicznej lub arytmetycznej w odniesieniu do dokonanej przez siebie oceny, wykazując tym samym rażąco niedochowanie staranności w odniesieniu do znaczenia opracowania tych tabeli;
- pkt 68, zważywszy na to, że Komisja uchybiwszy wynikającemu z art. 36 ust. 1 i 2 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii obowiązkowi zapewnienia realizacji przez Republikę Chorwacji zobowiązania do rozpoczęcia działalności chorwackiej służby komorników sądowych w dniu 1 stycznia 2012 r., uchybiła także ciężącemu na niej na podstawie art. 17 TUE obowiązkowi czuwania nad stosowaniem traktatu o przystąpieniu Republiki Chorwacji do Unii, który jest jednym z podstawowych traktatów Unii;
- pkt 69–82, z tego względu, że późniejsze zgodne i wyraźne działania Komisji nie były konieczne do powstania uzasadnionych oczekiwań wnoszących odwołanie po dniu 9 grudnia 2012 r., gdyż uzasadnione oczekiwani wnoszących odwołanie powstały przed tym dniem.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14,
Vedran Vidmar i Darko Graf/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 kwietnia 2016 r. przez Darka
Grafa**

(Sprawa C-241/16 P)

(2016/C 251/16)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Darko Graf (przedstawiciel: L. Duvnjak, odvetnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska